

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 566/2014

03.07.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.Г., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. Н.Г., адв. Д.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 1836/11 од 26.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 295/14 од 18.03.2014. године, у седници већа одржаној 03.07.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 1836/11 од 26.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 295/14 од 18.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 1836/11 од 26.11.2013. године окр. Н.Г. оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Суботици и браниоца окривљеног, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 295/14 од 18.03.2014. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окр. Н.Г., адв. Д. Д. поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 3. ЗКП, повреде одредба члана 428. став 10. ЗКП и повреде одредбе члана 40. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица, са предлогом да Врховни касациони суд захтев уважи као основан, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окр. Н.Г., као разлог подношења захтева наводи повреде закона из члана 438. став 3, 428. став 10. ЗКП и одредбе члана 40. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично-правној заштити малолетних лица, које повреде, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлог из којих је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости. Међутим, из образложења захтева и навода да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, осим олакшавајућих околности на страни окривљеног које је ценио и као ублажавајуће, утврдио постојање и отежавајуће околности и погрешно, приликом одмеравања кривичне санкције окривљеном ценио његову осуђиваност као отежавајућу околност, као и да ни првостепени ни другостепени суд нису у довољној мери ценили све олакшавајуће околности утврђене на страни окривљеног, произилази да је захтев поднет због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини и оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. Н.Г.

У конкретном случају, првостепени суд је окр. Н.Г., за кривично дело из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које га је огласио кривим, изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу са захтевом из члана 54. КЗ, имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у првостепеној и другостепеној пресуди.

Следствено наведеном, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. Н.Г., за кривично дело у питању, поступао у свему у складу са овлашћењима које има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП на коју се указује наводима захтева за заштиту законитости, а повреду закона о којој је реч није учинио ни другостепени суд када је нашао да не стоје жалбени разлози браниоца окривљеног који се односе на одлуку о казни и његову жалбу одбио као неосновану.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.